

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IV K 43/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	R. G. (1)	1.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
Dnia 3 listopada 2018 roku około godziny 18:00 sąsiadka M. K. G. udała	zeznania M. C.	20-21 akt śledztwa	

<p>się do mieszkania M. C. i pożyczyła od niej ładowarkę do telefonu. Mąż M. P. C. był poza domem. Około godziny 19:00 M. C. poszła do sąsiadki po ładowarkę i by zobaczyć przy okazji nowonarodzone dziecko małżonków G..</p>			
<p>zeznania K. G.</p>	<p>25-26 akt śledztwa</p>		
<p>wyjaśnienia R. G. (1)</p>	<p>47-48 akt śledztwa</p>		
<p>R. G. (1) wziął córkę na ręce i odprowadzał sąsiadkę do drzwi. K. G. szła zaraz za mężem. R. G. (1) otworzył drzwi mieszkania.</p>	<p>zeznania K. G.</p>	<p>25v-26</p>	
<p>Gdy M. C. po odebraniu ładowarki wyszła z mieszkania małżonków G., natknęła się na swojego męża P. C.. P. C. spojrział na żonę i krzyżąc, spytał "co ty tam robisz", po czym uderzył ją prawą ręką w tył głowy.</p> <p>M. C. odpowiedziała, iż nic nie zrobiła, poszła tylko po ładowarkę.</p> <p>Wtedy też R. G. (1) wyszedł ze swojego mieszkania.</p>	<p>zeznania M. C.</p>	<p>21 akt śledztwa</p>	
<p>zeznania K. G.</p>	<p>25-26 akt śledztwa</p>		
<p>wyjaśnienia R. G. (1)</p>	<p>47-48 akt śledztwa</p>		
<p>Wcześniej R. G. (1) przekazał żonie dziecko, które trzymał na rękach.</p>	<p>zeznania K. G.</p>	<p>25-26 akt śledztwa</p>	

<p>R. G. (1), krzyżąc, zapytał P. C., dlaczego podnosi rękę na swoją żonę. Między mężczyznami rozpoczęła się gwałtowna wymiana zdań.</p> <p>W tym czasie M. C. wróciła do swojego mieszkania. Wracając, krzyknęła do męża i sąsiada, aby się uspokoił.</p>	<p>zeznania M. C.</p>	<p>21 akt śledztwa</p>	
<p>Syn małżonków C. - D. C. wyszedł z mieszkania, aby zażegnać scysję.</p>	<p>zeznania M. C.</p>	<p>21 akt śledztwa</p>	
<p>zeznania D. C.</p>	<p>39-40 akt śledztwa</p>		
<p>D. C. na miejscu zastał R. G. (1), jego żonę K. G. z dzieckiem na ręku i P. C.. K. G. stała w otwartych drzwiach mieszkania. Za nią R. G. (1). D. C. i K. G. powstrzymywali R. G. (1) i P. C., by nie doszło do bójki. Na pytanie D. G. (1), co się dzieje, R. G. (1) odpowiedział, iż P. C. uderzył jego matkę. D. C., powiedział ojcu, by ochłonął i poszedł z nim do mieszkania. P. C. nie reagował na prośby syna. P. C. poprosił D. C., by się odsunął. D. C. stanął obok ojca. R. G. (1) i P. C. wymieniali między sobą słowa.</p>	<p>zeznania D. C.</p>	<p>39, 101 akt śledztwa</p>	
<p>K. G. próbowała wepchnąć męża do mieszkania. Raz jej się to udało. Oskarżony nie chciał jednak odpuścić i po krótkim czasie znów się pojawił w progu</p>	<p>zeznania D. C.</p>	<p>39 akt śledztwa, 102v. akt sądowych</p>	

mieszkania. Po ponownym pojawieniu się oskarżony miał ze sobą nóż.			
Długość ostrza wyniosła 20-25 cm.	wyjaśnienia R. G. (1)	47 akt śledztwa	
K. G. nadal stała wraz z dzieckiem na rękach przed drzwiami mieszkania. Za nią stał R. G. (1). Oskarżony wyrywał się do przodu.	zeznania D. C.	39 akt śledztwa, 102v. akt sądowych	
W pewnym momencie P. C. powiedział do R. G. (1) "no dawaj", po czym zbliżył się o dwa kroki do żony oskarżonego stojącej przed drzwiami. R. G. (1) trzymał nóż w prawej ręce. Rękę miał opuszczoną. Nagle R. G. (1) zadał cios nożem w okolice lewego barku P. C. i zaraz wyjął nóż z ciała ofiary. Oskarżony zrobił to przez ramię (...).	zeznania D. C.	40 akt śledztwa	
P. C. w wulgarnych słowach (k. 40) oznajmił synowi, że został ugodzony nożem. Zaczęła tryskać krew. P. C. złapał się za ranę, położył . R. G. (1) i D. C. uciskali ranę pokrzywdzonego. Pokrzywdzony stracił przytomność. D. C. zadzwonił na Pogotowie.	zeznania D. C.	40 akt śledztwa	
Po zadaniu ciosu a przed pomocą w reanimacji pokrzywdzonego, R. G. (1) wrócił do kuchni swojego mieszkania i włożył	wyjaśnienia R. G. (1)	48 akt sądowych	

nóż do zlewozmywaka wypełnionego wodą.			
zeznania D. G. (2)	64 akt śledztwa		
Zgon P. C. stwierdzono w dniu 3 listopada 2018 r. o godz. 19:30.	karta informacyjna	137 akt sądowych	
R. G. (1) spowodował u pokrzywdzonego ranę kłutą na granicy przedniej części lewej okolicy nadobojczykowej z uszkodzeniem lewej tętnicy podobojczykowej, II lewego żebra, płata górnego lewego płuca z masywnym krwiakiem lewej jamy opłucnej i odmą opłucnową lewostronną. Efektem tego była śmierć gwałtowna P. C.. Głębokość rany była wypadkową siły ciosu (ruchu ręki). Siła zadania ciosu była dość duża.	opinia sądowo-lekarska	92-94 akt śledztwa	
Zawartość alkoholu w 1 dm ³ wydychanego przez R. G. (1) powietrza o godz. 21:53 dnia 3 listopada 2018 roku wyniosła 1,02 mg.	wynika badania	5 akt śledztwa	
We krwi P. C. stwierdzono 2.10 promila etanolu.	sprawozdanie	95 akt śledztwa	
R. G. (2) ma 29 lat. Jest żonatym ojcem dwójki małoletnich dzieci. Nie był karany. Przed zatrzymaniem pracował	dane o karalności	287 akt sądowych	

jako pomocnik murarza z miesięcznym dochodem netto 2.800 zł			
dane osobopoznawcze	100 akt sądowych		
R. G. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Nie rozpoznano u niego istotnych orzeczniczo i klinicznie zakłóceń czynności psychicznych. W czasie czynu R. G. (1) znajdował się w stanie zwykłego upicia i tylko z tego powodu zarówno zdolność rozumienia jego znaczenia i możliwość pokierowania swoim postępowaniem miał znacznie ograniczoną (art. 31 § 3 k.k.). W obecnym stanie zdrowia oskarżony może stawać przed Sądem. Jest zdolny do samodzielnej i rozsądnej obrony.	opinia psychiatryczna	263, 278-279 akt sądowych	
Sprawność intelektualna R. G. (1) jest w dolnych granicach normy. Bez istotnych zaburzeń w funkcjonowaniu poznawczym.	opinia neuropsychologiczna	197 akt sądowych	
Nie ujawniły się istotne czynniki z zakresu funkcjonowania intelektualnego, sprawności procesów poznawczych oraz orientacji w miejscu i czasie, jak również objawy wytwórcze, które mogłyby stanowić przyczynę zaburzeń w zakresie postrzegania, rejestracji i	opinia psychologiczna	72-78, 293v.-295 akt sądowych	

<p>odtworzenia informacji. Oskarżony ujawnia zakłócenia sfery emocjonalnej, wpływające na wzmożone reakcje, nieadekwatne do siły bodźca oraz słabo rozwinięte mechanizmy kontroli emocji.</p> <p>Były dwa czynniki działania R. G. (1): zaburzenie emocjonalne i wpływ alkoholu. Kluczowy wpływ miał alkohol.</p>			
R. G. (1) w miejscu zamieszkania niczym szczególnym się nie wyróżniał, nie był osobą konfliktową.	wywiad kuratora	126-127 akt śledztwa	
R. G. (1) został zatrzymany w dniu 3 listopada 2018 roku o godz. 19:00.	protokół zatrzymania	2 akt śledztwa	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	R. G. (1)	1.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
P. C. nie uderzył żony w tył głowy, tylko zagarnął do mieszkania, skarcił.	zeznania M. C.	100 akt śledztwa, 101 akt sądowych	

Robienie kolacji przez oskarżonego.	zeznania K. G.	103 akt sądowych	
Brak przemocy przed zdarzeniem w małżeństwie C..	zeznania D. C.	102 akt śledztwa	
Działanie oskarżonego pod wpływem strachu o bezpieczeństwo K. G. i dziecka.	wyjaśnienia R. G. (1)	1000dw. akt sądowych	
Niepamięć oskarżonego momentu zadania ciosu.	wyjaśnienia R. G. (1)	100 akt sądowych	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	zeznania M. C.	Depozycje złożone przez M. C. są klarowne, zawierają opisy wrażeń wzrokowych, słuchowych, przestrzeni i czasu. Na podstawie twierdzeń żony pokrzywdzonego można było odtworzyć wstępną fazę zajścia. Nie dostrzeżono, by przekazywane przez M. C. informacje były wynikiem wnioskowania. M. C. opisywała to, co widziała. Narracja M. C. jest przy tym konsekwentna.	
Zeznania K. G.	Narracja K. G. zasługiwała na wiarę w części, opisującej sam zarys zdarzenia		

	<p>(pożyczenie ładowarki, odwiedziny M. C., rozmowa P. C. z M. C. na korytarzu, ugodzenie pokrzywdzonego nożem). Zeznania K. G. korespondują z depozycjami D. C. i M. C..</p>	
<p>zeznania D. C.</p>	<p>D. C., relacjonując zdarzenia poruszał się w obrębie faktów i opisów charakterystycznych dla wieku. Świadek cechuje się dobrymi zdolnościami werbalizacji i opisu rzeczywistości.</p> <p>Odpowiadał na pytania ze zrozumieniem, trzymał się linii pytań. Za rzetelnym odtwarzaniem spostrzeżeń przemawia odwoływanie się w wypowiedziach do uszczegółowiania zdarzeń, włączanie spontanicznych wspomnień wykraczających poza pytania. Fakt niepamięci wszystkich szczegółów podczas przesłuchania w jurysdykcyjnym stadium postępowania, jest czymś naturalnym, wynikającym z właściwości ludzkiej pamięci.</p> <p>Biegła psycholog, która brała udział w przesłuchaniu D. C., skonstatowała sprawność intelektualną świadka w normie. Procesy spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania zdarzeń były bez zakłóceń. D. C. zdaniem biegłej potrafił zachować dystans i prawidłowo ocenić</p>	

	sytuację (k. 52-53 akt śledztwa).			
	Wyjaśnienia R. G. (1)	Brak było podstaw, by przeczyć wiarygodności wyjaśnień R. G. (1) , przedstawiającego osnowę zajścia w zgodzie z depozycjami M. C. i D. C. w zakresie dotyczącym pożyczania ładowarki przez K. G., wizyty M. C. w mieszkaniu oskarżonego, napotkania przez M. C. męża po opuszczeniu mieszkania małżonków G., zadania pokrzywdzonemu przez oskarżonego ciosu nożem. Zaznaczyć należy, że zgodnie z opinią biegłych „nadzianiu przeczy głębokość kanału rany oraz jej przebieg, czyli to przebiegła z góry na dół” (k. 118 akt sądowych).		
	Zeznania D. G. (2)	Depozycje D. G. (2) odzwierciedlają rzeczywistość, gdyż są stałe i uzupełniają wariant zdarzeń przedstawiony przez M. C. i D. C.. Dostrzec jednak wypada, że D. G. (2) nie była świadkiem inkryminowanego zdarzenia, a wiedzę o jego przebiegu miała od syna i synowej.		
	Opinia sądowo-lekarska (E. M., P. Ł.)	Opracowana ekspertyza odpowiadała standardowi opiniowania; jest ona pełna (uwzględnia całość materiału niezbędnego do opiniowania, została wydana po		

		przeprowadzeniu sekcji zwłok), jasna (w zakresie ocen i wniosków, dodatkowo argumentację biegli uszczęłowili podczas przesłuchania przed Sądem) oraz wewnętrznie niesprzeczną.	
	Opinia psychiatryczna (Z. W., E. W.)	Sąd podzielił konkluzje opinii biegłych psychiatrów. Biegłe uwzględniły wszystkie środki dowodowe relewantne dla opiniowania. Podkreślić należy, iż psychiatrzy dysponowali bardzo szerokim obrazem diagnostycznym R. G. (1) (badania EEG i CT z kontrastem, badanie neuropsychologiczne i psychologiczne). Wnioski końcowe biegłych były logiczne, ściśle. Z. W. i E. W. szczegółowo przed Sądem odniosły się do kwestii niestwierdzenia u oskarżonego tzw. upicia patologicznego. Wreszcie ekspertyza psychiatrów odpowiada aktualnej wiedzy medycznej.	
	Opinia neuropsychologiczna (L. S.)	Brak było podstaw, by przeczyć rzetelności opinii neuropsychologa. Biegły omówił zastosowane metody badawcze; wnioski należy uzasadnić.	
	Opinia psychologiczna (A. borowska-T.)	Przekonująca jest opinia A. T.. Biegła przeprowadziła badanie psychometryczne oskarżonego, uwzględniła	

		<p>materiał niezbędny do opiniowania. Swoje wnioski i „drogę” dochodzenia do nich uzasadniła.</p>	
	Opinia psychologiczna (A. G.)	Standardowi opiniowania wyprowadzanemu z treści art. 201 k.pk. (a contrario) odpowiadała opinia biegłej A. G. wydanej co do D. C..	
	Pozostały dokumentarny materiał dowodowy	Został zgromadzony i „samoujawniony” (art. 405 § 2 k.p.k.) zgodnie z zasadami Kodeksu.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	zeznania M. C.	Wersja M. C., "lansowana" przez nią począwszy od przesłuchania w dniu 14 stycznia 2019 roku (k. 99 akt śledztwa) , według której mąż nie uderzył jej ("nie było to mocne uderzenie, bardziej zgarnięcie mnie w kierunku mieszkania" k. 100 akt śledztwa, "skarcił mnie, złapał mnie za kark kierując mnie do domu" k. 101v. akt sądowych) jest niewiarygodna. Podczas swoich pierwszych zeznań M. C. jednoznacznie wskazała, że została	

		<p>uderzona przez męża. Zmiana podawanej przez świadka wersji może świadczyć o tendencyjności depozycji M. C. we wskazanym zakresie (chęć przedstawienia męża w lepszym świetle).</p> <p>Nie dano wiary narracji M. C., jakoby po wystąpieniu w obronie świadka, oskarżony w wulgarny sposób odnosił się do pokrzywdzonego (k. 100 akt śledztwa). Świadek nie wspomniała o tym bowiem podczas swoich pierwszych zeznań składanych bezpośrednio po opisywanych zaszłościach.</p>	
<p>Zeznania K. G.</p>	<p>Nie były wiarygodne zeznania K. G. w zakresie dotyczącym następujących twierdzeń:</p> <ul style="list-style-type: none"> - rozpoczęcia przygotowywania przez oskarżonego kolacji dziecku („mąż miał przyrządzać synowi kolację, ale sąsiadka przyszła” k. 103 akt sądowych), - popchnięcia przez pokrzywdzonego oskarżonego („coś powiedział do mojego męża i go popchnął” k. 250dw. akt śledztwa), - nieuczestniczenia przez świadka w zdarzeniu podczas kluczowego momentu zadania ciosu („ja weszłam do mojego 		

mieszkania, położyłam dziecko i ponownie wyszłam na korytarz. Wtedy widziałam syna sąsiada, który krzyczał do mojego męża, że zabił mu ojca” k. 26 akt śledztwa),

- nadziania się pokrzywdzonego na nóż („ja nie widziałam, aby mąż zadał cios sąsiadowi, to bardziej sąsiad wpadł na ten nóż” k. 26 od. akt śledztwa),

- rzekomej szarpaniny pokrzywdzonego i oskarżonego (k. 103odw. akt sądowych).

Przede wszystkim zakwestionowane depozycje K. G. pozostają w sprzeczności z rzeczowymi i konsekwentnymi zeznaniami D. C.. D. C. nie dostrzegł, by mężczyźni się szarpali („nie było przepychania pomiędzy mężczyznami” k. 39 akt śledztwa), widział moment wyprowadzenia przez oskarżonego ciosu z za osoby K. G.. Przed Sądem K. G. zmieniła swoją śledeczą wersję i podała, że w kluczowym momencie stała z dzieckiem między oskarżonym a pokrzywdzonym (k. 103odw.). Narracja K. G. o rozpoczęciu robienia przez oskarżonego kolacji (co miało potwierdzać wersję oskarżonego o przypadkowym wejściu w posiadanie noża

	<p>przy okazji przyrządzania posiłku) zdaje się być wcześniej przygotowana na potrzeby postępowania. Świadek nie wspomniała o tym w zeznaniach składanych bezpośrednio po czynie. Matka oskarżonego, która przybyła na miejsce tuż po zatrzymaniu syna, nie dostrzegła na stole kuchennym żadnych produktów, które miałyby być wykorzystane do zrobienia kolacji.</p>	
zeznania D. C.	<p>Nie było miarodajne twierdzenie D. C., jakoby jego ojciec nie stosował przemocy wobec M. C. (k. 2012 akt śledztwa). Podczas swoich pierwszych spontanicznych zeznań D. C. inaczej przedstawił tę okoliczność ("moi rodzice gdy kłócili się zdarzyło się że ojciec matkę popchnął" k. 39 akt śledztwa).</p>	
	Wyjaśnienia R. G. (1)	<p>Nie opierają się na prawdzie wyjaśnienia oskarżonego w zakresie twierdzenia, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - robił przed zdarzeniem dziecku kanapki, zatem od początku rozmowy z pokrzywdzonym miał w ręku nóż (k. 47 akt śledztwa), - P. C. uderzył swoją żonę w policzek (k. 47 akt śledztwa), - nie pamięta samego momentu zdarzenia („jak

wróciłem do kuchni, zobaczyłem na nożu krew, wtedy wyszedłem szybko na klatkę, żeby zobaczyć co się stało (...) samego momentu uderzenia nie pamiętam” k. 100 akt sądowych),

- wystraszył się o bezpieczeństwo żony i dziecka (k. 100 odw. akt sądowych).

Przywołane enuncjacje oskarżonego pozostają w sprzeczności z innymi dowodami.

K. G. zeznała, że oskarżony z dzieckiem na ręku odprowadzał sąsiadkę (k. 25v. akt śledztwa), zatem nie mógł trzymać jednocześnie noża. D. G. (2), która była w mieszkaniu oskarżonego zaraz po zejściu nie dostrzegła śladów pracy R. G. (1) w kuchni („gdy widziałam blat kuchni, nie widziałam aby były jakiegokolwiek produkty do kanapek” k. 64 akt śledztwa). D. C. przed wepchnięciem oskarżonego przez K. G. do mieszkania nie widział, by R. G. (1) dzierżył w dłoni nóż (k. 101 akt śledztwa). Dowodzi to tego, że R. G. (1) wziął nóż po wepchnięciu do mieszkania, a przed ponownym jego opuszczeniem.

M. C. jednoznacznie wskazała, iż została uderzona w tył głowy.

		<p>Ostatecznie przed Sądem R. G. (1) przyznał ten fakt.</p> <p>Powoływanie się przez oskarżonego podczas przesłuchania przed Sądem na niepamięć nie przekonuje, skoro, wyjaśniając bezpośrednio po zajściu, relacjonował on moment zdania śmiertelnego ciosu („był to jeden cios, moim zdaniem nie był mocny” k. 47 akt śledztwa).</p> <p>Wreszcie enuncjacji oskarżonego, jakoby bał się o życie żony i dziecka przeczy ciąg zdarzeń (niezastosowanie się do wezwań żony powrotu do mieszkania, wrywanie się, ponowne wyjście z mieszkania z nożem i wyprowadzenie ciosu).</p>	
	Zeznania D. P.	Świadek nie miała wiedzy w przedmiocie zdarzeń objętych hipotezą aktu oskarżenia.	
	Opinia psychologiczna (A. borowska-T.)	Sąd nie podzielił wniosków biegłej co do występowania u oskarżonego zmian organicznych mózgu (k. 77 akt sądowych). W tym zakresie wnioski pozostawały w sprzeczności z ustaleniami biegłego neuropsychologa, który nadto posiłkował się wynikami badań obrazowych.	
3.	PODSTAWA PRAWNA WYROKU		

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	R. G. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zachowanie oskarżonego (zadanie pokrzywdzonemu ciosu nożem) stanowiło bezpośrednią przyczynę uszkodzenia ciała P. C., powodując w biologicznym procesie zejście śmiertelne. Nawet gdyby pomoc medyczna udzielona byłaby szybciej, nie było szansy na przeżycie pokrzywdzonego z uwagi na uszkodzenie dużego naczynia krwionośnego wewnątrz klatki (opinia k. 118 akt sądowych).			
Zebrane dowody nie pozwalały na przyjęcie, by oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim			

zabicia P. C.. R. G. (1) miał świadomość możliwości (nie zaś konieczności co jest charakterystyczne dla zamiaru bezpośredniego) śmierci pokrzywdzonego i się na to godził. Oskarżony zadał ofierze cios w lewą górną część ciała narzędziem o dużym potencjale penetracji tkanek. Przewidywał więc możliwość zgonu P. C..

Jednak fakt wyprowadzenia ciosu zza ciała żony, co uniemożliwiało precyzyjne „namierzenie” miejsca wprowadzenia noża, przemawiał przeciwko ustaleniu, jakoby R. G. (1) chciał pozbawić życia pokrzywdzonego. Z pola widzenia nie można tracić i tego, że oskarżony po ugodzeniu P. C. pomagał w ratowaniu pokrzywdzonego.

Dodatkowo przeczy to przyjęciu działania R. G. (1) cum dolo directo.

Przypomnieć wypada, że zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć tego właśnie sposobu działania w celu zabójstwa i cel ten musi stanowić punkt odniesienia dla każdego ze znamion (por. wyrok SN z 18.02.2009r., III KK 349/08, (...) 2009, nr 6). Jak wskazano, z żadnego

ze środków dowodowych nie wynika, by cel w postaci pozbawienia życia P. C. był objęty zamiarem kierunkowym działania R. G. (1).			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

R. G.

Okoliczności odciążające:

- niekaralność,
- działanie z zamiarem ewentualnym,
- prowadzenie ustabilizowanego trybu życia (utrzymywanie rodziny, wywiązywanie się ze społecznego obowiązku pracy),
- niebudząca zastrzeżeń opinia z miejsca zamieszkania,
- początkowa pobudka oskarżonego inicjującego zdarzenie (wystąpienie w obronie M. C.),
- zamiar nagły łączący się z mniejszym stopniem winy (J. G., Zamiar nagły a stopień winy. Glosa do wyroku SN z 27.10.1995r., III KRN 118/95, PiP 1996, z. 8-9, s. 177i n.)
- co do zasady przyznanie się do czynu.

Okoliczności obciążające:

- stopień karygodności,
- użycie niebezpiecznego narzędzia,
- działanie pod wpływem alkoholu, który w realiach sprawy był czynnikiem spustowym zachowania R. G. (1).

Nie było podstaw do orzeczenia kary 25 lat pozbawienia wolności. Kara 25 lat pozbawienia wolności ma charakter

			<p>wyjątkowy i powinna być wymierzona wówczas, gdy kara terminowa nie byłaby wystarczająca z punktu widzenia realizacji wszystkich celów kary (wyrok SN z 3.09.1979r., III KR OSNPG 1979, nr 8, poz. 102). Karę 25 lat pozbawienia wolności należy wymierzać, gdy zagrożone nią przestępstwo zostało popełnione w szczególnie obciążających okolicznościach przez sprawcę o znacznym stopniu zdemoralizowania, a także gdy okoliczności obciążające zdecydowanie przeważają nad okolicznościami łagodzącymi (wyrok SN z 3.09.1979r., III KR 238/78, OSNPG 1979, nr 8, poz. 102). W stanie sprawy okoliczności odciążające przeważały nad obciążającymi. Uprzednia niekaralność i właściwości osobiste przemawiają przeciwko przyjęciu znacznego stopnia zdemoralizowania R. G. (1). Oskarżony zainicjował niejako zajście, występując w obronie żony pokrzywdzonego (R. G. (1) widział moment uderzenia żony przez P. C.).</p>
	1.	2.	<p>Orzeczenie narzędzia przestępstwa było uzasadnione wagą przestępstwa.</p>

<p>5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
	<p>1.</p>	<p>4.</p>	<p>Nakazano zwrócenie – przy ich zbędności dla postępowania – rzeczy będące własnością stron.</p>
	<p>1.</p>	<p>3.</p>	<p>Zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie.</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Nie było podstaw do przyjęcia działania oskarżonego w warunkach art. 148 § 4 k.k.</p> <p>Przede wszystkim nie sposób uznać, by stwierdzone przez biegłą psycholog silne wzburzenie było usprawiedliwione</p>			

okolicznościami zamachu.
W stanie sprawy nie doszło do wyrządzenia oskarżonemu krzywdy, nie był on przedmiotem nagłego, niespodziewanego ataku ze strony P. C.. Wręcz przeciwnie, to on pierwszy wszedł w interakcję z pokrzywdzonym, zwracając mu uwagę, nie stosował się do próśb żony, by wszedł do mieszkania.

Po wtóre. Wprawdzie możliwe jest zastosowanie art. 148 § 4 k.k. do osoby działającej w stanie nietrzeźwości, ale tylko wówczas, gdy silne wzburzenie usprawiedliwione okolicznościami mogłoby powstać również bez odurzenia alkoholowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19.10.2018 r., II AKa 446/18, Lex 2635183, L. Tyszkiewicz, w: M. Filar (red.), Kodeks karny. Komentarz, Warszawa 2010, s. 700). Tymczasem jak wynika z opinii A. T. „alkohol miał kluczowy wpływ (...) alkohol był dominującym czynnikiem jeśli chodzi o działania” (k. 294 akt sądowych). Nadto biegli psychiatrzy skonstatowali, iż oskarżony miał znacznie upośledzoną poczytalność wyłącznie w następstwie zwykłego upicia alkoholowego (k. 263 akt sądowych).

Wbrew stanowisku obrońców zachowanie

oskarżonego nie pozostawało pod ochroną art. 25 k.k. Działanie R. G. (1) (zadanie ciosu z ciała żony) skierowane przeciwko P. C. nie było motywowane odpieraniem zamachu i koniecznością obrony (M. Królikowski, R. Zawłocki, Prawo karne, Warszawa 2015, por. s. 256). Układ faktyczny może wskazywać, że doszło do starcia dwóch osób – pokrzywdzonego i oskarżonego. Początkowo było to starcie werbalne, a następnie fizyczne. Przy czym kontakt fizyczny został zainicjowany przez R. G. (1) po słowach wypowiedzianych przez P. C. „no dawaj”. Wtedy Oskarżony wyprowadził śmiertelny cios nożem. Co ważne, podczas zajścia R. G. (1) prezentował postawę napastliwą, wymieniał się z pokrzywdzonym słowami, wrywał się do przodu. Nie reagował na wezwania żony, by wrócił do mieszkania. Przeciwnie, chwilę wejścia do mieszkania wykorzystał na wzięcie noża. Trudno też mówić w analizowany stanie faktycznym o strachu R. G. (1), który „parł” do przodu, prowokując konflikt z pokrzywdzonym.

7. Koszty procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

5.	<p>Podstawą obliczenia wynagrodzenia pełnomocnika był przepis § 17 ust. 2 pkt 5, ust. 7, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Uwzględniono liczbę terminów (10) oraz nakład pracy pełnomocnika.</p>	
6.	<p>Wobec osadzenia oskarżonego w warunkach izolacji penitencjarnej uznano, że nie byłby on w stanie uiścić kosztów sądowych.</p>	
7. Podpis		